

HULLÓCSILLAG A PETŐFI SZÁLLÓBAN

„Az ember élje az életét,

s bolondos álmait

ne maga tépje szét!”

(Aldobolyi Nagy György - Szenes Iván: Akkor is lesz nyár és szerelem) – előadó: Szécsi Pál

Első fejezet

Bolondos álmok és öt éves tervek

Lépésben, méterről méterre küzdötte magát előre a farmotoros Ikarus. Kék színű fémteste a sűrű havazásban egyre vastagodó hóbundát öltött, mire felért a városközpontba, a tempója aggastyánt idézett, ahogy toltta maga előtt az akadályt. Pedig nagyjából egyidős az egyetlen utasaival, fiatalok mindannyian, attól függ persze, hogy busz - vagy emberi években számolunk: Balázs, az egyetlen, aki egyedül ült, nemrégén ünnepelte a huszadik születésnapját.

A busz méltóságteljesen szuszogott még néhány méteren, a várva várt megállóig a szentesi bíróság melletti pályaudvaron. A sofőr elköszönt a lezserül leugró, egyébként udvarias fiatalembertől, és látta, amint eliramodik a főtér felé. Kellett is a srácnak sietnie, mert ahogy a hópelyhek, úgy szállingóztak kisebb-nagyobb csoportokban fiatalok a Petőfi Szálló irányába. A sietség annak szólt, hogy jusson hely odabent.

1969-et mutatott a naptár. Vasárnap délután volt, alig múlt négy óra, de már korán sötétedett a decemberi égbolt. A buli, az ötórás tea, ahogy a nevéből is következik, ötkor kezdődött, de ne angol hölgyek kedélyes csevegésére gondoljunk a hallatán. Ráadásul ők nem állnak sorba a szigorú portás bácsi pásztázó tekintetétől sújtva. És persze nyakkendőket sem viselnek, mint itt a fiatalemberek. Mármint, a többség abban jött, a fiúk csak így nyerhettek bebocsátást.

-Szevasz, Balázs! Ugye, kiadod a nyakkendődet, ha bejutsz? – hallotta meg a fiú a haverja hangját, és érezte meg bivaly erejét a vállán, amikor rátette lapát kezét. Baltazár reménykedve vigyorgott, de természetesen biztos lehetett abban, hogy jó eséllyel meg fogja kapni a

„kulcsot” a belépéshez. Balázs jó fiú, számíthatott rá mindig, ő sosem felejt el, mi az etikett az ilyen helyeken.

-Most ugyan mi történt, hol hagytad a tiédet?

-Meg kellett lökdösnöm egy-két tagot, megtámadták a mieinket, aztán közben elszakadt.

- Mieinket?

- Hát a Kaméleont, vagyis a járgányukat. A konkurenciából az a gitáros főszer, akik a múltkor zenéltek itt, nem bírt magával, elkezdte rugdalni Jenőék Trabantját.

- És akkor megkapta az első pofonját, ha jól sejtem.

- Várjál már! Megkapta az a másodikat is! Azt láttad volna, öregem! Rugdalózott, mint a kisöcsém a járókában, de az még hagyján! A kihívást akkor kaptuk, amikor elordította magát a vagány, hogy „Akinek nem tetszik, jöjjön, üssünk össze!” Én ott álltam a sötétben, erre csak annyit mondtam: „Jó!” - mesélte röhögve. – És kiléptem az árnyékból, és kábé két fejjel magasodtam fölé...

Igen, igen, a szokásos. Rivális zenekarok csetepatéja, hol itt, hol ott, a vendég zenészeket nem mindig várják kedvesen. Baltazárra meg mindig számíthatnak a vesztesre állók. Muszklis srác, „badibildingezik”. Azonban a legfrissebb bunyós sztorija addig se kötötte le különösebben Balázst, főleg attól a pillanattól nem, hogy összeakadt a tekintetük Sárival.

Hát itt áll előtte! Egy Füles rejtvényűségjába került az információ, hogy ebben a buliban itt lesz a kedves. A gyönyörű Koncz Zsuzsa portréjával díszített újságtól egyébként nehezen vált meg, amire egy volt osztálytársának fáj a foga. No, de itt van helyette egy szőke kislány, akiről a minap kinyomozta, hogy ma ő a ruhatáros. A kedves!

Balázs tízpercnyi sorban állást követően ekkor már bent volt a Petőfi Szállóban, egy hatalmas komplexum területén, ahol szálloda, étterem és színház is egy épületen osztozott. A dél-alföldi város legszebb épületében, egy pazarul díszített, a századfordulón emelt, nyolcvan esztendő komplexumban a legtöbb vendég igazából nem a fiú korosztályából tevődött össze, sokkal inkább a szülei korú felnőtteknek kínált nívós programokat, szórakozási lehetőséget a szürke

szentesi estéken. Jogászbálra, orvosbálra, gazdászbálra tömve volt a Petőfi étterme, nos, a húsz éven alattiak és körüliek társasága ebből általában kimaradt, annál inkább kínált számukra bulizási alkalmakat a vasárnapi zenés délután. A szocialista vívmányoknak köszönhetően felújított - a város híres szülöttéről, Tóth Józsefről elnevezett színház - alig három hónapja tárta ki kapuit, egymást váltották a neves színművészek a színpadán.

Bár Balázs viszonylag gyakori színházlátogatónak számított, legyünk őszinték, ezen a kora estén nem érezte át a hely szellemét, számára nem a patina, a lánglelkű magyar költő, Petőfi, pláne a Nemzeti Színház egykori művésze, a teátrum névadó színésze, hanem a kiszemelt fiatal hölgy vitte el a szívét. Mégpedig mindenekelőtt a ruhatár irányába, és onnan tovább.

Sári most éppen a ruhatárban teljesített szolgálatot, a múlt tanévben végezte el a Szentesi Közgazdasági Technikumot, Balázzsal onnan ismerték egymást, a fiú két évvel feljebb járt, és egy hétig tartó, padban való romantikus levelezést leszámítva, több nem történt köztük. A Petőfiben a lány minden területen kipróbálhatta magát, és képességeit. Tény, ami tény, a szép arcú, vonzerőt árasztó fiatal hölgyet szívesen látták, de az túlzás, hogy megállta a helyét a vendéglátó komplexum minden területén.

Balázs kabátjáról már nem kellett leseperni a havat, mire a fiú a ruhatárig jutott. Olyan mosolyt kapott a biléta mellé, ami hetek óta az álmait jelentette. Ennél többre nem futotta, a marcona portás a reményei szerte foszlatója volt. A rövidre nyírt hajú, negyvenes férfi magabiztosan feszített fekete öltönyében, hogy kiszűrje az oda nem való elemeket. Balázs nem az volt, adott a megjelenésére. Ami nem volt nehéz egyébként, hiszen zakó, fehér ing és nyakkendő nélkül a Petőfibe - és moziba, étterembe, randevúra - egy fiatal férfi eleve el sem indult akkoriban.

A Petőfiben egy L alakú, több terem egybe nyitásával kialakított tánctéren zajlott a buli. Hivatalosan ötkor csaptak a húrokba a zenészek, de már egy órával előtte zsúfolásig tele volt a helyiség. Balázs elgyengülve Sári látványától, de az utána jövők határozott nyomásától besétált a táncterre. Hasznos lett volna leülni, és megfogalmazni a taktikát, amit egyébként kidolgozott a buli előtti „felkészülési időszakban”, de az a helyszínen azonnal megsemmisült. Mivel azonban mindenhol ketten ültek egy széken, zsongó fejjel kitámolygott egy oldalsó helyiségbe. Itt is sokan várakoztak. A Kaméleon egyik zenésze mellett találta

magát, aki egy hideg kanállal hűtötte a szeme alatti dudort. – Tegnap vidéken léptünk fel – közölte vigyorogva.

Vonattal hozták haza a cuccot, és ilyenkor már délelőtt bejöttek próbálni, a Szabad Európa Rádióból ismert számokat játszották a saját korosztályuknak a tizenéves zenészek.

Ettől is voltak olyan népszerűek a Kaméleon tagjai. Eredetileg The Slenders néven működtek, de egy újságíró lehúzta őket azzal, hogy slendriánoknak, hanyagoknak, semmirekellőknek fordította nevüket. Gondolták, a Kaméleonba már csak nem fognak belekötni. Tény, hogy valahogy úgy is néztek ki a színpadon a virágmintás ingükben és pizsamára emlékeztető nadrágjukban.

Balázs - ha már itt volt - körbenézett, milyen a felhozatal, ahogy ültek sorban a lányok. Az ott a Béla csaja, az meg ott a Sanyi menyasszonya, tudva levő, milyen hűségesen várják haza őket a katonaságból. Ő ott Vera, akit minden párja elhagyott a tánciskolában, mert az ütem helyett a lábukra lépett. Vali pedig... na, az ő anyja a maradi Nőegylet tagja, ezt a rizikót nem vállalhatja be senki.

A negyedik próbálkozásra sikerült Balázsnak odakeverednie Sárihoz, akit már szabályosan betemettek a nagykabátok. – Egy tízesem bent maradt a zsebemben, nem adnád ide? Abból akartalak meghívni valamire – próbálkozott, odanyújtva a bilétát.

A lány csábosan mosolygott. – Csibész, így nem ér próbálkozni.

-Nagyon szép vagy ma este – mondta Balázs. Ezt gyakorolta egy hétig.

- Nyolcig bírd ki, nagyfiú! – kontrázott Sári, több éves gyakorlattal.

Van remény! – csillant fény a fiú lelkében. Nekidőlt a falnak, és bámulta a lányt. Mindössze három órát kell kibírnia, tudta, addig innen tapodtat nem mozdul.

A KISZ-titkár viszont mozdult, csakis az ifjúság érdekében. Odasietett a mikrofonhoz készülődő énekeshez. – A Misztér Alkohollal kezdjétek! Tanulságos a szövege, így indítjuk útjára a kedves fiatalokat ma este.

-De mi nem játszunk magyart, csak külföldit. Deep Purple, Beatles...

-A refrénje ennek is angolul van. Ne tessék ellenkezni, itt a szöveg, semmi slendriánság! – nyomott a tehetetlen Cyrano kezébe egy papírost, aki kínjában csak arra gondolt: „Világ slendriánjai, egyesüljete!”

Belekezdtek hát, a fiatalok pedig fogyasztották a jaffát és a zsíros kenyeret. Egy idő után lazultak a mozdulatok és nyakkendőik. Apropos! Balázs is lazított az öltözékén, amikor leült végre egy megürült helyre, de azonnal türelmetlen kopogtatást hallott, kintről Baltazár méltatlankodva integetett. A nyakkendője pillanatok múlva barátja gallérja alatt virított.

Balázs azt olvasta egy magazinban, hogy mélyen bele kell nézni a lányok szemébe. Attól el szoktak csábulni. Csakhogy Sári folyamatosan ostrom alatt volt. Híres volt arról, hogy könnyen elcsábul, de kosarat is bőkezűen osztogatott. Négy fiú is felkínálta neki a szívét egyszerre, de a lánynak szövetségese is akadt erre az estére. A mogorva portás feljebb tolta tányérsapkáját, és odébb tolt a lovagok seregét. – Ma itt nem lesz senki Csókkirály, uraim!

A srácok nem tágítottak. - De miért nem, papa? A szép lányok megérdemlik!

A legvagányabb tovább próbálkozott, a portás válla mögött odaszólt a népszerűségben fürdőző ruhatáros lánynak. – Sárka, összeillünk, mint a vas és a mágnes.

Sári hatalmasat kacagott, az udvarlás minden módját élvezte, kivéve a Sárka megszólítást. – Nem is! Mint a sarló és a kalapács! – kiáltotta oda a felbátorodott fiú, mire kapott egyet tarkóra a portástól, csak úgy miheztartás végett. – Ilyenekkel ne vicceljen, fiam, a humort hagyjuk meg a Hofinak!

Balázs úgy érezte, most vagy soha. A pillanatnyi figyelemelterelést kihasználva, miközben a Rolling Stones Angie című lassúja korbácsolta vágyait, már a kezében tartotta a lány kezét. – Egy életem, egy halálom, légy a párom – súgta Sári fülébe. A lánynak nem esett nehezére szenvedélyesen azt mondani: - Csak erre a számra.

Átadta kezét a fiúnak, aki egy másodpercre megtorpant a váratlan sikertől, aztán húzta volna a lányt a táncparkett irányába. A portás most is résen volt, szinte féltékenyen akadályozta meg a szenvedélyes egymáshoz bújást. – Fiam, mondtam, hogy nem lehet! – A furcsa az volt, hogy ezt Sárinak mondta.

Sári arcán megjelent a véleménye az *atyai* szigorról, de a következő mozdulattal pusztit lehelt Balázs arcára. – Nyolckor!

Balázs ekkor azon ritka kiváltságosok közé tartozott, akik megtapasztalták, hogy egy tizedmásodperc alatt a pokolból a mennybe lehet jutni.

És egyszer eljött a nyolc óra. Majd a negyed tíz. Megéri még rejtőzni a sarokban? A zenekar már kipakolta az utolsó cintányért is, és távoztukban lekapcsolták a villanyt. Az úgynevezett fekete teremben a vacsoravendégek társalgása vette át a szerepet az este további részében.

Balázs tétován elindult a forgatagban, amikor Sári hátulról megragadta a kezét, és elindultak kifelé, keresztül a vendégseregen, másik kezében a lány egy drága üveg italt lóbált.

Kabátba burkolóztak, és az udvaron találták magukat. Sári vigyorogva meghúzta a konyakosüveget, és odanyújtotta Balázsnak. – Ilyet úgyse ittál még.

A konyak sokcsillagos volt, és markáns ízű, valahogy erősebbnek és kiváltságosabbnak érzi magát tőle az ember, hősünk is így járt, hősnőnk pedig a kortyokkal egyenes arányban még vonzóbbnak tartotta magát. Percekig csak ittak, felváltva húzogatták meg az üveget.

-Ezért a suliból kivágtak volna. Igazgatói engedély és szülői beleegyezés kellett, hogy moziba menjek. Most meg a szálló legdrágább piáját iszom – törte meg a hólepte csendet kuncogva a lány. A fiú helyeselt.

- Apukának köszönheted – közölte Sári.

– Apukádnak téged köszönhetlek.

-Ez kedves – bújt közelebb a lány. – Mondj még ilyeneket. A célvonal előtt nem adod fel, ugye? Kaptál tőlem egy pusztit délután.

– Kaptam – mosolyodott el a fiú. Vissza is adta, a legtökéletesebb pusztiját erre a pillanatra tartogatta.

Mámorosan bámulták az eget, kitisztult és csodásan ragyogott felettük. Sári szólalt meg, választ sem várva.

- Hiszel a hullócsillagokban? Én imádom az eget bámulni! Most is gyönyörű, de nyáron... az az igazi – sóhajtott Sári - Mindig kívánok valamit.

-Mit?

-Titok. Azt nem mondhatjuk el senkinek, csak akkor teljesül – a lány egészen közel húzódott.

– Engem a vágyak vezérelnek. És vannak is vágyaim.

- Jó iskola, tök jó gyakorlati hely, ilyen szuper helyen, egyszer a ruhatárban, máskor a presszóban. Mire vágysz még? – tért vissza a földre Balázs.

-Tudod, mi a varázsszó? – kacérkodott a lány. – Az álmok.

-Mondj már egyet.

-Hát... - mélyedt bele az égbolt tanulmányozásába a lány. - Én biztosan tudom, hogy lesz egyszer magyar űrhajós. És én leszek a felesége.

Balázs maga is megijedt, akkorát nevetett.

-Szeretnék egy szállodát, ahol én lakom a legszebb lakosztályban - folytatta a lány.

- Hahaha! Ott összeköltözhetsz az űrhajósoddal.

- Egy táncdalénekesnőnek ez már csak kijár!

-Óh, most éppen táncdalénekesnő akarsz lenni!

- Tudod, mióta? Amúgy bármi lehetek még, csak tizennyolc vagyok. Szállótulajdonos is.

-A feleségem esetleg? – Balázs el sem hitte, hogy Miszter Alkohol ilyen szavakat ad a szájába.

Sári éppen beleivott a konyakba, de nevetés közben kiköpte.

- Benne vagy a következő ötéves tervemben – próbálkozott egy poénnal Balázs.

- Apukának vannak ötéves tervei – nyugtázta kissé kábán a lány. – Az álmok és a tervek nem ugyanazok.

- Mi a különbség?

- Mindig az álmok vannak először. És az álmaidat csak te magad tépheted szét. A terveket bármi. Apuka mondta.

- Nekem is jól jönne egy ilyen apuka – mondta a srác.

- Apuka csak egy van – mosolygott Sári.

Balázs behunyta a szemét, de az álomrandevúból egy csapásra kijózanodott, amikor a lány hatalmasat rikoltott: –Apuka!

Egy szigorú arc tekintett a renitens fiatalokra az ajtóból. – Sári! Már szabályosan aggódtam érted! Ez aztán teljesítmény! Tudod, mennyibe kerül egy ilyen?! - emelte maga elé a félig kiürült üveget a férfi, a lányra nézve.

- Már elnézést! Nem a portás az apuka? – nézett nagyot Balázs és Miszter Alkohol.

- Mit képzelsz, maga *csóze*?! Azt a szemtelen eget! – lendült volna a férfi keze, de a lány a karjába vetette magát.

- Apukánál a szemtelenséget le lehet dolgozni – bújt a férfi zakójának belsejébe a lány, és esdeklően nézett fel rá.

- Még véded? Ezt a slendriánt?

- Miért vagyok én slendrián? – húzta ki magát Balázs és Mr. Alkohol.

A férfi gyengéden magához ölelte a lányt, viszont határozottan vetette oda a fiúnak: - Nincs nyakkendője!

Aztán bekísérte Sárit. – Tudod, miben maradtunk? Hogy erről nem beszélünk. Megígérted! - Visszanézett a válla mögül. – Nem akarom ezt a fickót meglátni itt még egyszer, amíg én vagyok az igazgató!

Balázs az égre meredt. Itt ma minden elérhetetlen!

Második fejezet

Apuka

-Üdvözljük éttermünkben! – tűnt fel egy határozott, ámde legalább annyira megnyerő modorú pincér az asztalnál. - Megtisztelő, hogy velünk köszönti 1970-et! Négy menüből választhat a kedves vendég: ropogós malacsültet párolt káposztával, hagymásburgonyával, desszertnek képviselőfánkkal, vagy vegyes frissensültet rizi-bizivel, őszibarackbefőttel, almás réteszel, esetleg házi disznótorost is választhat peccsenyével, párolt káposztával, hagymás

burgonyával, diós rétesrel, negyedik kínálatunk pedig erőleves csészében, bográcsos marhapörkölt, vegyes savanyúsággal, poharas vaníliakrémmel. Ajánlhatunk italt? Mit szólna egy gin fizzle vagy egy Puszta cocktailhoz? Előbbit 14 forint 40 fillérért, utóbbit 13 forint 10 fillérért hozhatom –sorolta szinte egy szuszra, miközben a menükártyán már szemezett a vendég az 58,70-be kerülő Talizmán pezsgővel, majd szemével követte, ahogy a szomszéd asztalhoz éppen megérkezett a szovjet pezsgő, palackja 107 forintért.

Fénykorát élte a Petőfi! Tizenkét felszolgáló fehér szmokingban várta mindig az ebédidő kezdetét. Andorai Zoltán büszkén küldte „csatába” fiait. De nem csak a „fehér sereg” fölött rendelkezett a Petőfi komplexum kirendeltségvezetője, hanem felügyelte, ahogy minden egyes nap ezerötszáz főre terítenek. Az étterem bejáratától a Petőfi utcai sarokig ennyien ebédelték röpke három órában.

Középmagas, ötvenesen is jóképű férfi volt, és az, hogy tartalmas élet jutott neki, világosan kiolvasható volt élénken csillogó szeméből, de az arcán szaporodó ráncok sem hazudtak. Valaha ő is ugyanúgy feszített felszolgálóként, mint a mai legények, azonban ma már kis pocak jelzi, hogy nincs annyi kilométer a lábaiban, meg azt, hogy az egészségét is hajlamos elhanyagolni, a munkájával járó felelősséget rendszerint jóízű evéssel vezeti le, egy Petőfi-specialitás, Magyar Jánosné Ági, a konyhavezető főszakács alföldi rostélyosa mindig megnyugtatja zilált idegeit. Aztán indul tovább az útjára, mert mindennek terv szerint kell működnie a komplexumban.

Míg a közönségnek a szórakozást jelentette, hogy szeptember 20-án az ország egyik legszebb kisházát nyitotta meg kapuit az épületben, a kirendeltségvezetőnek nem csak az volt ezzel a dolga, hogy a prominens elvtársak, jelen esetben a művelődési miniszterhelyettes feneke alá tolja a széket a fogadáson, és gondoskodjon arról, hogy jó szájjal távozzon. Egy kis szépséghibát kellett csak a sajtónak megmagyaráznia: az avatás éjszakáján ugyanis pár méterre onnan táncosnők mutattak be vetkőzőszámot az étteremben, ez felborzolta a kedélyeket a városban. „A szervezés tanulságait levonjuk, de hozzá kell tegyem, ha az est a Marx téren zajlik, senki nem emelt volna szót ellene” – nyilatkozta Andorai. Sokat aggódni nem volt idő, kis idő múlva már az ötfogásos karácsonyi menü terveit dolgozták ki a főszakáccsal. S persze ott voltak a kedves vendégek, és a híres művészek, akik egymásnak adták a kilincset.

Andorai szép emléke egy évvel korábbról, hogy a Táncdalfesztivál fellépőit a tévé után már másnap személyesen láthatta a szentesi közönség. Nemrég hóakadályok miatt négy napra itt rekedt Szécsi Pál, a sikerei csúcsára villámgyorsan felérő táncdalénekes. Ha már így alakult, legalább kiváló lengyel nyelvtudásával besegített tolmácsolni egy varsói csoportnak, akikkel a parkolóban futott össze az énekes, és már nagyokat nevetve értek a bejárathoz.

A Petőfi komplexum tehát sosem aludt. Mindezek mellé még Sári miatt is főhetett a feje olykor a főnöknek. Pedig az igencsak szemrevaló, szinte még bakfis csak élte az életét. Apja nem tűrte meg a körülötte legyeskedő „slendriánokat”. Féltett titkukra is emlékeztetnie kellett. Andorai Zoltán nagyon szerette megsimogatni azt a kis bakfis fejét. Nem is mulasztotta el egyetlen este sem. Most is hozzá igyekezett haza, de előbb még körbejárta a szállodai emeletet. Két külön lakosztályt rendeztek be a szállóban, ezek egymás mellett foglaltak helyet. Az egyik előtt kulcsot vett elő, és résnyire nyitva az ajtót, bekukkantott.

A másíknál szolidan bekopogott. – Is that all right, Mr. Cavendish? Mr. Collins?

-Yes, sure, thank you – érkezett a válasz.

Andorai széles mosollyal igazított egyet a zakóján, és jó éjt kívánt.

Harmadik fejezet

A munka

Balázs úgy döntött, most nem olvas a vécén, ahhoz túl szellős ebben az évszakban az udvari budi. Amikor végzett, kezet mosott a hóban, és nekiállt folytatni a seprést a kapuig vezető járdán.

Mondhatni három generáció élt együtt: Balázs az idősödő szüleivel egy középkorú házban. A fiú gondolatait két dolog töltötte ki: Sári, akit hetek óta nem látott, és az álláskeresés. Egyik sem volt könnyű ügy, normális munka alig akadt a városban, a gyárakban futószalag mellé beállni nem szándékozott. Kevés dologhoz értett, de őszintén szólva valamirevaló elképzelése sem volt, mihez kezdjen. Sárival mindketten kallódtak, mint sok korukbeli, annyi különbséggel, hogy a lány biztonságos ernyő alatt álmodozhatott. Ő meg... jobb híján azzal

ütötte el a kilátástalanságát, hogy ilyen elmés jelmondatokkal szórakoztatta magát: „Az ötéves tervem első négy és fél éve az előkészítés.”

-Balázs, bejössz? – kiáltott utána az apja. A fiú már a kapunál kotorta a téli csapadékot, igazság szerint indult volna a Petőfi felé, hátha kitekint az ezer ablak közül valamelyikből a kedves. Apja örömmel tette elé a városi lap egyik számát. Némileg nyomot hagyott benne a munkába vitt kolbász, amit belesomagolt. – Fiacskám, találtam neked valamit. Hátha nem késő még.

A fiú egy felhívást olvasott, amelyben gyakornok újságírókat kerestek a Szentesi Élethez. Az addig rendben van, de hát ő meg az újságírás! Addig csupán a moziműsort olvasta el a hasábokon, ha éppen közölték, mert azt se mindig.

-Te olyan sok mindenkit ismersz, szépen beszélsz és nem vagy egy elveszett ember – mosolygott bátorítón az apja.

- Szerintem itt elsősorban írásról van szó.

- De ahhoz, hogy leírj valamit, kérdezni kell. Kérdezni meg úgyis tud valamit az ember – az apa nem tágított.

Balázs még egyszer figyelmesen átolvasta a hirdetést. Fialat kollégát kerestek, és nem hagytak meg határidőt, ez nyilván egy próbát megér. – Jó, útközben belépek a szerkesztőségbe - ígérte.

Apját felvillanyozták a szavai. Hátha végre elindulna valami a fia életében. Nagyon szerény emberek voltak, kertészetben és gyárban töltötték életük legaktívabb időszakát, hát mekkora büszkeség lenne egy újságíró a családban. Az már értelmiségi pálya. Most, amikor a heti 48 órás munkahetet csökkentik 44-re, és ezzel a dolgozók művelődésre fordítható szabadideje is növekedhet.

Indult volna, a kapuban még elérte apja szava: - Ja, és üdvözlöm Szabó Robit.

Balázs vállat vont, aztán nekiiramodott. Lelkiismerete mégiscsak a szerkesztőség felé vitte. Az alig másfél éve indított városi havilap főszerkesztője fogadta, aki megyei újságoknál edződött. – Kabátoljon le, fiatalember! Szabó Róbert – nyújtotta kezét.

Aha, őt szeretné üdvözölni az öregem - gondolta Balázs. Átadta az üzenetet, de az újságíró úgy tűnt, mégsem ismerte az apját. – Milyen Matyi bácsi? Honnan ismer engem?

Balázs meg volt fogva, elfogyott a muníciója. Beszéljenek már inkább a munkáról, vagy a legjobb lenne, ha Szabó közölné, betelt az állás.

-És mit hozott? Van valami érdekes témája?

Húha, szorul a hurok! Balázs feszengett a székében, és fontosabbnak érezte, hogy a világoszöld tapétát vizsgálja tekintetével.

-A peremkerületben lakik? Nahát ott mindig történik valami. Most épül a lakótelep. Arról mondjuk én tervezek írni, de bármi jöhet, amiről úgy gondolja, szívesen olvasnának az emberek. Mert ők a lényegesek. Mindig az emberekről, és nekik írjon.

Még hosszasan fejtegette Baláznak, hogy a lapban nem a krónikás jelleg dominál, sokkal inkább a szocio riportok. A fiú gondolatai azonban messze jártak. A Petőfi Szálló ablakait látta maga előtt, ahogy Sári kihajolva pucolja az egyiket. Nem, nem! Dehogy! Váltott a kép, Sári nyitja az ablakot, és boldogan lekiáltja: „Sikerült! Örököltem egy szállodát!”

-De jó ötlet! – zökkenetette ki a főszerkesztő. – A Petőfiről írjon!

-Mit? Hogy? – döbrent rá Balázs, hogy ezek szerint a nagy álmodozásban a szállóról nyögött ki valamit akarata ellenére.

-Jut eszembe, a tanácstól kérték, hogy több minden jelenjen meg a Petőfiről, a szállóról, idegenforgalomról, mindenről, főleg, hogy itt van nekünk a vadonatúj színház – lelkesedett bele pillanatok alatt Szabó. – Meg is van a munkája, fiatal kolléga: beépül állandó tudósítóként a Petőfibe!

